

Stephenie Meyer

ZORI DE ZI

Partea a II-a

editura rao

CUPRINS

Prefață	11
8. Așteptând să înceapă nenorocita aia de luptă.	13
9. La naiba, nu m-aș fi gândit la așa ceva	32
10. De ce nu am plecat pur și simplu? A, da, pentru că sunt un idiot.....	52
11. Cele două lucruri din capul listei de lucruri pe care nu vreau să le fac niciodată	73
12. Unii oameni pur și simplu nu înțeleg ce înseamnă „nepoftit“	91
13. Norocul meu că am stomacul tare	111
14. Îți dai seama că e grav în momentul în care te simți vinovat că ești nepoliticos cu vampirii	134
15. Tic tac tic tac tic tac	151
16. Chiar nu vreau să știu.	172
17. Cine crezi că sunt? Vrăjitorul din Oz? Ai nevoie de creier? Ai nevoie de inimă? Te rog, ia-o pe a mea! Ia tot ce am.	193
18. Nu există cuvinte pentru așa ceva	211

8. AȘTEPTÂND SĂ ÎNCEAPĂ NENOROCITA AIA DE LUPTĂ

– La naiba, Paul, n-ai și tu casa *ta*?

Paul, care stătea tolănit pe toată canapeaua *mea* și se uita la un meci stupid de baseball la televizorul *meu* tâmpit, nu făcu decât să rânjească la mine, după care – foarte încet – luă un tortilla chip din punga din poala lui și-l băgă în gură tot odată.

– Ar fi spre binele tău să fi adus tu alea.

Crănțănit.

– Nu, spuse el, mestecând. Sora ta a spus să mă servesc cu ce vreau.

Am încercat să-mi controlez vocea să pară că nu sunt pe punctul de a-i trage una.

– Și Rachel e acasă acum?

Nu funcționează. El înțelese unde voiam să ajung și băgă punga la spate. Punga foșni în clipa în care el o zdrobi de perne. Chipsurile se fărâmițară. Paul își strânse mâinile în pumni, aproape de față, ca un boxeur.

– Arată ce poți, băiete. Nu am nevoie de Rachel să mă protejeze. Am pufnit.

– Sigur că da. Nu e ca și cum nu ai să fugi la ea cu coada între picioare cu prima ocazie.

El râse și se făcu iar comod pe canapea, lăsând pumnii jos.

– Nu am de gând să mă duc să mă plâng la o fată. Dacă s-ar întâmpla să fii atât de norocos să mă nimerești, atunci ar rămâne doar între noi. E valabil și pentru tine, nu?

Drăguț din partea lui să mă invite. M-am pleoștit ca și cum m-aș dat bătut.

– Mda.

Am făcut o fandare bruscă.

Nasul lui scoase un scrâșnet foarte satisfăcător în clipa în care intră în contact cu pumnul meu. Încercă să mă prindă, dar m-am strecurat din calea lui înainte să găsească o cale s-o facă, cu punga distrusă de chipsuri în mâna stângă.

– Mi-ai spart nasul, idiotule.

– Rămâne doar între noi, nu, Paul?

M-am dus să pun chipsurile deoparte. Când m-am întors, Paul își punea nasul la loc înainte să se prindă strâmb. Deja nu-i mai curgea sânge; părea că iese de nicăieri când i se prelingea de pe buze pe bărbie. Înjură, strâmbându-se când trase de cartilaj.

– Ce nenorocit ești, Jacob! Pe bune, mai degrabă mi-aș petrece timpul cu Leah.

– Au! Uau, pariez că Leah ar fi tare încântată că ai vrea să-ți petreci timpul cu ea. Sigur o va îmbuna.

– Ai să uiți c-am spus asta.

– Sigur că da. Sunt convins că n-o să-mi scape.

– Of, bombăni el, după care se trânti la loc pe canapea, ștergând sângele care mai rămăsese pe gulerul tricoului său. Ești rapid, puștiule. Măcar atâta merit să-ți recunosc.

Se concentrează iar pe meciul lui stupid.

Am rămas în picioare o clipă, după care m-am dus la mine în cameră bombănind ceva despre niște răpiri extraterestre.

Pe vremuri, puteai conta pe Paul pentru o bătaie cam ori-când. Atunci nici nu trebuia să-l lovești – era suficientă orice jignire nevinovată. Nu dura mult să-l faci să-și piardă controlul. Acum, evident, când chiar voiam o partidă bună de mărâit, sfâșiat și rupt copacii din rădăcină, trebuia el să fie papă-lapte.

Ca și cum nu era suficient de rău că un alt membru al haitei se îndrăgostise iremediabil – pentru că, pe bune acum, asta însemna patru din zece! Când avea să se termine? Miturile astea idioate trebuiau să fie *rare*, pentru numele lui Dumnezeu! Toată faza asta cu dragostea la prima vedere era absolut grețoasă!

Chiar trebuia să fie sora *mea*? Chiar trebuia să fie *Paul*?

Când Rachel s-a întors acasă din Washington la sfârșitul semestrului de vară – a absolvit mai devreme, tocilara –, cea mai mare grijă a mea a fost că va fi greu să păstrez secretul în preajma ei. Nu eram obișnuit să ascund lucruri în propria casă. Îmi era tare milă de Embry și Collin, ai căror părinți nu știau că erau vârcolaci. Mama lui Embry credea că trece prin cine știe ce perioadă de rebeliune. Era pedepsit în permanență pentru că se tot furișea afară din casă, dar, evident, nu avea ce să facă în privința asta. Îl verifica în fiecare seară, și în fiecare seară camera lui era goală. Ea țipa și el o asculta cu capul plecat, dar o lua de la capăt a doua zi. Am încercat să-l convin-gem pe Sam să-l scutească un pic pe Embry și să-l lase să-i spună mamei lui de toată treaba asta, însă Embry a spus că nu-l deranjează. Secretul era prea important.

Așa că mă pregătisem sufletește să păstrez secretul. Și, apoi, la două zile după ce Rachel a ajuns acasă, Paul s-a întâlnit cu ea pe plajă. Hocus-pocus – dragoste adevărată! Nu mai este nevoie să păstrezi secretul atunci când îți găsești jumătatea și se întâmplă toate prostiile astea cu îndrăgostitul pentru toată viața.

Rachel a aflat toată povestea. Iar eu am aflat că Paul va fi cândva cumnatul meu. Știam că nici Billy nu era prea încântat de chestia asta. Dar accepta lucrurile mai bine decât mine. Evident, se ducea la familia Clearwater mai des decât de obicei în ultima perioadă. Nu vedeam cum era asta mai bine. Fără Paul, dar cu Leah cât cuprinde.

M-am întrebat – oare dacă mi-aș trage un glonț în cap aș muri sau aș lăsa o groază de mizerie pe care ar trebui să o curăț după aia?

M-am trântit pe pat. Eram obosit – nu mai dormisem de la ultima mea patulare –, dar știam că nu aveam să dorm. Capul îmi era prea varză. Gândurile mi se agitau în interiorul craniului ca un roi de albine dezorientate. Zgomotoase. Mai înțepau din când în când. Trebuie să fie viespi, nu albine. Albinele mureau după o singură înțepătură. Și aceleași gânduri mă înțepau iar și iar.

Așteptatul ăsta mă scotea din minți. Cred că au trecut vreo patru săptămâni. M-aș fi așteptat ca, într-un fel sau altul, să aflăm ceva până la vremea asta. Stăteam noaptea treaz imaginându-mi cum va fi.

Charlie suspinând la telefon – Bella și soțul ei au murit în urma unui accident. S-a prăbușit avionul? Ar fi cam greu de simulat un accident. Doar dacă pe vampirii ăștia nu i-ar deranja să mai omoare niște nevinovați ca să pară real, și la urma urmei de ce i-ar deranja? Poate un avion privat. Sigur aveau unul în plus.

Sau poate criminalul se va întoarce acasă, nereușind să o facă una de-a lor? Sau poate nici n-au ajuns așa departe. Poate a zdrobit-o ca pe o pungă de chipsuri în demența lui de a se culca cu ea. Pentru că viața ei era mai puțin importantă pentru el decât propria plăcere...

Povestea va fi așa de tragică – Bella, moartă într-un accident cumplit. Victima unui jaf care a mers prost. S-a înecat la cină. A murit într-un accident de mașină, ca mama. Atât de comun. Se întâmplă tot timpul.

O va aduce acasă? O va îngropa aici pentru Charlie? Cere-monie cu sicriul închis, evident. Sicriul mamei mele fusese bătut în cuie...

Nu puteam decât să sper că el se va întoarce aici unde să pot pune mâna pe el.

Poate nu va fi nicio poveste. Poate că Charlie va suna să-l întrebe pe tata dacă a auzit ceva de doctorul Cullen care pur și simplu nu a mai apărut la serviciu într-o zi. Casa abandonată. Nimeni nu mai răspunde la numerele de telefon ale membrilor familiei Cullen. Misterul va fi tratat de vreun program de știri de mâna a doua, se va bănuși că este vorba despre un asasinat...

Poate că toată casa albă va arde din temelii cu toată lumea prinsă înăuntru. Dar, evident, pentru asta ar trebui să aibă cadavrele. Opt oameni cam de aceeași dimensiune. Arși fără a mai putea fi recunoscuți – fără a mai putea fi identificați cu ajutorul radiografiilor dentare.

Oricare dintre variante ar alege tot ar fi dificil – pentru mine, mă refer. Ar fi greu să-i găsec dacă nu ar vrea să fie găsiți. Desigur, aveam o eternitate să-i caut. Dacă ai o eternitate la dispoziție, poți să iei fiecare pai din carul cu fân ca să găsești acul.

În clipa asta nu m-ar deranja să caut într-un car de fân. Cel puțin aș face ceva. Uram faptul că puteam să pierd ocazia și că le dădeam strigoilor timp să scape, dacă ăsta era planul lor.

Am putea să mergem în seara asta. Am putea să-i omorâm pe toți pe care i-am găsi.

Îmi plăcea planul ăsta pentru că îl cunoșteam pe Edward suficient de bine să-mi dau seama că, dacă omoram pe cineva din grupul lui, urma să am ocazia să ajung și la el. Ar veni să se răzbune. Și eu i-aș da lovitura finală – nu i-aș lăsa pe frații mei să mă ajute să-l doborâm în haită. Ar fi doar el și cu mine. Fie să câștige cel mai bun.

Dar Sam nici nu vrea să audă de așa ceva. „Nu vom încălca tratatul. Lasă-i pe ei să facă greșeala asta.“ Și asta doar fiindcă nu aveam nicio dovadă că membrii familiei Cullen ar fi făcut ceva rău. Încă. Trebuia să adaug „încă“, pentru că știam cu toții că era inevitabil. Fie Bella devenea una de-a lor, fie murea. În fiecare din cazuri, se pierdea o viață umană. Și asta ar fi declanșat lupta.

În cealaltă cameră, Paul se hlizea de parcă era un măgar. Poate că schimbase canalul pe o comedie. Poate că reclama era amuzantă. În fine. Mă călca pe nervi.

M-am gândit să-i rup nasul iar. Dar nu cu Paul voiam eu să mă bat. Nu chiar.

Am încercat să ascult celelalte sunete, vântul printre copaci. Nu era aceeași senzație cu urechile umane. Erau nenumărate voci în vânt pe care în trupul acesta nu le puteam auzi.

Dar urechile acestea erau destul de sensibile. Auzeam dincolo de copaci, de pe drum, sunetele mașinilor întorcând la ultima cotitură după care puteai vedea în sfârșit plaja – peisajul cu insulele și stâncile, și marele ocean albastru care se întindea spre orizont. Polițiștilor din La Push le plăcea să stea prin preajmă. Turiștii nu observau niciodată semnul de reducere a vitezei de pe partea cealaltă de stradă.

Auzeam vocile de lângă magazinul de suveniruri de pe plajă. Auzeam clopoțelul sunând când se închidea și se deschidea ușa. O auzeam pe mama lui Embry la casă, scoțând un bon.

Auzeam marea izbindu-se de stâncile de pe plajă. Auzeam cum țipau copiii când apa rece venea mult prea repede pentru ca ei să aibă timp să se ferească. Le auzeam pe mame cum se plângeau cu privire la hainele ude. Și auzeam o voce cunoscută...

Ascultam atât de atent, încât hohotul brusc de râs de măgar al lui Paul mă făcu să sar pe jumătate din pat.

– Ieși afară de la mine din casă, am bombănit eu.

Știind că nu mă va băga în seamă, mi-am urmat propriul sfat. Am deschis fereastra cu putere și am coborât prin spate ca să nu fiu nevoit să-l văd iar pe Paul. Ar fi fost prea tentant. Știam că l-aș lovi din nou, iar Rachel avea să fie destul de supărată și așa. Va vedea sângele de pe tricoul lui și va da vina pe mine imediat fără să aștepte vreo dovadă. Va avea dreptate, normal, dar totuși.

Mă plimbam pe malul mării cu mâinile în buzunare. Nimeni nu se uită la mine de două ori când am trecut pe lângă zona cu nămol de pe Prima Plajă. Uite un lucru care-mi plăcea când era vară – nimănui nu-i păsa dacă purtai doar pantaloni scurți.

Am urmat vocea cunoscută pe care am auzit-o și l-am găsit destul de ușor pe Quil. Se afla în capătul sudic al plajei, evitând zona aglomerată de turiști. Rostea un șir de avertismente:

– Nu intra în apă, Claire. Hai! Nu, te rog! Oh! *Frumos*, fetișo. Serios, vrei să țipe Emily la mine? Nu te mai aduc niciodată la plajă dacă nu... A, da? Nu... au. Ți se pare amuzant, nu? Ha! Cine mai râde acum, ha?

Ținea de gleznă copilașul care chicotea când am ajuns în dreptul lor. Fetișo avea o găletușă în mână, iar blugii îi erau uzi leocărcă. El avea o urmă mare și udă pe fața tricoului.

– Cinci dolari pe fetișă, am spus eu.

– Salut, Jake.

Claire țipă și îl lovește pe Quil cu gălețușa peste genunchi.

– Jos, jos!

Respect pentru oameni și cărți

O puse cu grijă jos, iar ea alergă la mine. Își înfășură brațele în jurul piciorului meu.

– Unchiul Jay!

– Care mai e treaba, Claire?

Ea chicoti.

– Quil e ud *leaoalcăăăă*.

– Văd asta. Unde e mămica?

– Plecat, plecat, plecat, cântă Claire. Claile se zoacă cu Quil *toaaaată* ziua. Claile nu țe mai duțe acasă.

Îmi dădu drumul și alergă spre Quil. El o ridică și o puse pe umeri.

– Se pare că vă distrați grozav în doi.

– De fapt în trei, mă corectă Quil. Ai pierdut petrecerea.

Cu temă de prințesă. M-a pus să port coroană, după care Emily a sugerat să încerce amândouă noul machiaj de jucărie pe mine.

– Uau, *chiar* îmi pare rău că nu am fost să văd asta.

– Nu-ți face griji, Emily are poze. Sincer să fiu, arăt destul de mișto.

– Ce fraier mai ești și tu.

Quil ridică din umeri.

– Clarie s-a distrat de minune. Asta era și ideea.

Mi-am dat ochii peste cap. Era greu să fii prin preajma celor care și-au găsit dragostea vieții. Indiferent în ce stadiu erau – gata să se însoare ca Sam sau o dădacă de care se profita mult prea mult cum era Quil – liniștea și siguranța pe care o iradiu era de-a dreptul grețoasă.

Claire țipă pe umerii lui și arată spre pământ.

– Piatlă flumoasă, Quil! Pentlu mine, pentlu mine!

– Care anume, puștoaico? Cea roșie?

– Nu losie!

Quil se lăsă în genunchi – Claire țipa și trăgea de părul lui ca și cum ar fi fost frâiele de la cal.

– Asta albastră?

– Nu, nu, nu... fredonă micuța încântată de noul e joc.

Partea ciudată era că Quil se distra la fel de mult ca și ea. Nu avea fața aia pe care o au atâtea mame și atâția tați turiști – genul acela de față pe care să se citească întrebarea „nu mai adoarme odată?” N-aveai să vezi în veci un părinte care să fie atât de încântat să joace orice joculeț stupid pe care-l născocea odrasla sa. Îl văzusem pe Quil jucând ba-ba-oarba o oră întregă fără să se plictisească.

Și nici măcar nu mai puteam să râd de el pentru asta – îl invidiam prea mult.

Deși mi se părea aiurea că mai avea de așteptat vreo paisprezece ani de celibat până când Claire avea să fie de vârsta lui – pentru Quil cel puțin era un lucru bun că vârcolacii nu îmbătrâneau. Dar nici timpul acesta nu părea să-l deranjeze prea tare.

– Quil, te-ai gândit vreodată să ieși cu vreo fată? I-am întrebât eu.

– Poftim?

– Nu, nu, galben! cântă Claire.

– Știi tu. O fată adevărată. Adică, vreau să spun, doar pentru acum, nu? Când ești liber din meseria ta de dădacă.

Quil se holbă la mine cu gura căscată.

– Piatlă flumoasă! Piatlă flumoasă! țipă Claire când el nu-i mai dădu niciuna din care să aleagă.

Îl pocni în cap cu pumnișorul ei.

– Iartă-mă, micuța mea Claire. Ce zici de asta mov de aici?

– Nu, chicoti ea. Nu mov.

– Dă-mi un indiciu. Te implor, puștoaico!

Claire rămase pe gânduri.

– Velde, spuse ea în sfârșit.

Quil se uită la pietre, studiindu-le. Luă patru pietre, fiecare având o nuanță diferită de verde, și i le dădu.

– Am nimerit?

– Daaaa!

– Pe care dintre ele?

– Pe *toaaaaateeee!*

Ea întinse mâinile, iar el turnă pietricelele în ele. Ea râse și-l pocni imediat în cap cu ele. El se prefăcu că-l doare, după care se ridică în picioare și o luă spre parcare. Probabil era îngrijorat să nu răcească pentru că avea hainele ude. Era mai rău decât orice mamă paranoică și excesiv de protectoare.

– Iartă-mă că am fost insistent mai devreme, prietene, cu privire la faza cu fata, am spus eu.

– Nu-i nimic, spuse Quil. M-a cam luat prin surprindere, atâtă tot. Nu mă gândisem niciodată la asta.

– Sunt convins că ar înțelege. Știi tu, când va crește. Nu se va supăra că ai avut și tu o viață a ta cât a fost ea în scutece.

– Nu, știu. Sunt convins că ar înțelege.

Nu mai spuse nimic.

– Doar că nu vei face asta, nu? am ghicit eu.

– Nu-mi dau seama cum, spuse el încet. Nu-mi pot imagina. Pur și simplu, nu... nu văd pe nimeni în felul acela. Știi, nu mai observ fetele. Nu le mai văd chipurile.

– Adaugă asta la coroniță și la machiaj și poate Claire va trebui să se îngrijeze de alt tip de concurență.

Quil râse și-mi trimise bezele zgomotoase.

– Ești liber vinerea asta, Jacob?

– Ai vrea tu, am spus eu, după care m-am strâmbat. Mda, presupun că sunt totuși.

El ezită o clipă, după care întrebă:

– Tu te gândești vreodată să ieși cu fete?

Am oftat. Presupun că mă expusesem singur la asta.

– Știi, Jake, poate ar trebui să te gândești și tu să ai o viață a ta.

Nu o spusese sub formă de glumă. Tonul lui era solidar. Asta înrăutățea lucrurile.

– Nici eu nu le văd, Quil. Nu le văd chipurile.

Oftă și Quil.

În depărtare, mult prea încet pentru ca altcineva în afară de noi doi să audă peste zgomotul valurilor, un urlet se ridică din pădure.

– La naiba, e Sam, spuse Quil. Ridică mâinile să o atingă pe Claire, ca pentru a se asigura că era încă acolo. Nu știu unde e mama ei!

– Mă duc eu să văd ce este. Dacă avem nevoie de tine, te anunț eu. Am vorbit foarte repede. Cuvintele mi-au ieșit din gură de-a valma. Hei, de ce nu o duci la familia Clearwater? Sue și Billy pot să aibă grijă de ea dacă este nevoie. Oricum, probabil că știu ce se întâmplă.

– OK. Fugi de-aici, Jake!

Am luat-o la fugă, nu pe cărarea de nisip dintre gardurile vii, ci pe drumul cel mai scurt spre pădure. Am sărit peste primul gard de lemn, după care am luat-o printrandafirii sălbatici, încă alergând. Am simțit zgârieturile mici când spinii îmi intrau în piele, dar le-am ignorat. Înțepăturile lor aveau să se vindece înainte să ajung la copaci.

Am scurtat-o prin spatele magazinului și am luat-o la goană de-a lungul autostrăzii. Mă claxonă cineva. Odată ajuns la adăpostul copacilor, am alergat și mai repede, făcând pași mari. Dacă aș fi fost pe stradă, oamenii s-ar fi holbat la mine. Oamenii normali nu puteau alerga în felul ăsta. Uneori mă gândeam că ar fi amuzant să intru într-o cursă – cum ar fi